

מוביל המין לסטיות בגוף ובנפש. ואילו בוטק החין, המתייחס לנושא בהומור ובי לעג — אסור. והו כלכאתה, שבו לצניעות מפורקת ומטיף להנאה מן המין, אסור בהחלט.

שהרי מסרטים כאלה אפשר להטיק כאי לן המין הוא דבר מומלץ, רחמנא-ליצלן ומה יקרה אם כל בני ישראל יאמינו בכך, יילכו הביתה לבדוק את ההמלצות, ועוד יגלו כי טוב? כ"א יוותרו הצנועים הנכבדים, מטיפי-המוסר למיניהם ומנספי פי הרשימות השחרות המתוכננות — מחוסרי-העסקה, כי איש לא יודק עוד לשירותיהם. בקצרה, זוהי מלחמת פרנסה.

בידור אירוטי מתורבת. שלא תהיי נה אי-הבנות. אין כאן כל כוונה להציג את הו כלכאתה כיצירת-מופת, שבלעדיה תישאר ישראל בורה ומפגרת. חסו-שולם. הו כלכאתה אינו יותר מאשר שעשועון בימתי (הסרט הוא בסך-הכל צילום של ההצגה הבימתית, בעזרת מצלמת-טלוויזיה זיה). שקרם עוריוגידים בגלל סיבה פשוט: "לפני זמן-מה עלתה במוחי המח שבה; שבעים שנים שום מקום סאליו יכול גבר להזמין אשה לערב של בידור אירוטי מתורבת וברי. מצד אחד, יש הצגות בורלסקה וזולות; מצד שני, מועדוני-לילה יקרים. אבל באמצע — מאומה. הצגה זו אמורה למלא את החסר."

הדובר הוא קנת טיינן, אולי לא סמכות מוסרית והרבותית נעלה כמו ישישי יורי שלים, אבל בכל-זאת אחד ממבקרי התי אטרון החשובים של ימינו, תיאורטיקן ור חוקר-תיאטרון, ששימש בין השאר גם כמנהל התיאטרון הלאומי באנגליה. טיינן הוא האחראי להעלאת הו כלכאתה. הוא איש שריכו את המערכונים יחד, עיצב את רעיונות ההצגה, ותרם אפילו קטע אחד מרי-עטו.

שאר המערכונים נכתבו על-ידי מחברים כמו סמואל בקט (מחכים לגודו ומאבות התיאטרון המודרני), ג'יל פיפר, קריקטר ריסט מהולל (רציחות קטנות) הסופרת הי אירית עדנה ארבריא (הנערה בעלת ה עיניים הירוקות), דייוויד גימן ורוברט בנטון (בוני וקלייד), סם שפארד, מחזאי אמריקאי צעיר ובולט וג'ון לנון. שאינו וקוק כמובן להמלצות.

פסבדו-חירות מינית. כל מערכון שולה חיצונית אל עבר מעצור או תיס כול מיני אחר, מתוך הרבים שבהם התי ברכה התקופה. באחד מהם, מוצג הסאט לוקראס הגברי, שהמשגל חשוב לו יותר מן הרגש. במערכון שבו שני הגיבורים, הגער הנערה, לבושים בביגדי-ילדים, משחקים בין קוביית של אלף-בית, ומודר דים אחד לשני את ה... דבר (כפי שהם קוראים לו). עד שבלהט המישחק שוכח הנער שהוא מחזית צמד, ורודף לקראת השגת המטרה, ולעזאזל בת הזוג.

מערכון אחר שם ללעג את מסיבות ה- חשק והחלפת בני-יוג, כאשר שוטר מבר גר בעל זרוע מגובסת מתגלה ככישירוני במישחקי-מין יותר מן המנהל הצעיר ה- נמרץ, שבעצם יום את האורגיה והנותר לבסוף, בצד, מתבונן ברעיתו הנהנית.

הנושולש

הנדוונה

תמימות מזהמת (בן-יהודה, תל-אביב, צרפת) — למראית-עין, מדובר כאן באשה צעירה, שניש-

אה לבעל מבוגר ממנה בשנים רבות ואשר מסרב, אחרי התי קף-לב, לקיים עימה יחסים אינטימיים. האשה מתרועעת עם שכן יפהפה, ויחד עימו זוממת להיפטר מן הבעל. מאחרי עלילת-המיסתורין זו, מסתתרות מיספר בשורות. האחת, אותה משחזר הבמאי קלוד שאברול זה שנים רבות, מושאלת מהיצ'קוק (האשמה המוסרית אינה נמ דדת במעשים, אלא בכוונות). האחרות, נאמרות בפירוש בסוף הסרט על-ידי עורך-הדין של האשה, "אנו חיים בעור לם של גברים", הוא מסביר לה, וחוף מזה, "העולם מאמין במה שהוא רוצה להאמין, ולא במה שקורה באמת."

הדרך למסקנות אלה רצופה, אומנם, מסקנות כוזבות שקהל-הצופים מוזמן להצטרף אליהן, יחד עם שני הבלשים המבדחים שבסרט. זאת, שעה שהעלילה כולה בנויה סביב האשה, שכל רצונה במעט אהבה, אבל כל הגברים שבחיה מנסים לנצל אותה, להשתלט עליה ולשעבד אותה. מבחינה חזותית מהווה הסרט תרגיל מדהים בסיגנון ויופי, הן בעיצוב הפנימי של התיאטרון, הן בצילום ובתי נועות-המצלמה, והן בתילבושות. אבל, אם הקפדנות החזו- תית מעוררת התפעלות, קשה להשלים עם האימיון השיטי-

שטייגר ושניידר — מי רצח? למה רצח?

חי של הגיבורים בעלילה, ועם שיתופו של רוד שטייגר, החורג — הן מבחינת-השפה, והן בסיגנון המישחק — מן האווירה המאפיינת את סרטיו הקאמריום של שאברול. ולמרות זאת, מי שאהב באמת קולנוע ומי שמעריך את גופה החשוף של רומי שניידר, ימצא כאן דברים רבים להתבונן בהם.

מה הרג

את נורילין

סמל המין (סינמה 2, תל-אביב, ארצות-הברית) — ביוגרפיה טל וויזיונית זו של כוכבת-קולנוע, אי-

נה קוראת לגיבורה שלה מרילין מונרו, רק מתוך חשש לתביעות מישפטיות. חשש מוצדק בהחלט, משום שהצגתה עוכבה זמן רב, בארצות-הברית, על-ידי אנשים שסענו כי ההסוואה שקופה מדי, וכי דמויותיהם מועלות בסרט בצורה מעוותת.

הסופר אלווה בסי, שביסס את התסריט על סיפור הסמל, נותן פירוש פסקני ומשטני לחייה של הכוכבת הבלונדית. האנשים שבחיה מתחלקים לנחמדים ולמנוולים, עם כמה שהם מנוולים-בעל-כורחם, פה-ושם. העלילה מגלי גלת בפירוט רב את חייה של מרילין, עלייתה בסולם הדרגות דרך ספות המפיקים, מאבקה לתפקידים עם מנהלי אולפנים שראו בה גוף בלבד, מילחמתה ברכילאית שהפכה את חייה הפרטיים מטעמים ושפכה עליהם רעל, אהבו תיה הנכזבות, התיסכולים והבדידות שמאחרי חזקורוים. אשר לסופה, יש בסרט מירוש פושר ביותר, בימים אלה שבהם מדברים שוב על אפשרות של רצח ומזימות ביני לאומיות. לפי גרסה זו, אהבתה האחת והגדולה של הכריכת היתה לסינאטור יפה מאוד ונשוי מאוד, אשר לא

ווינטרס וסטיוונס — כובעים של רכילות

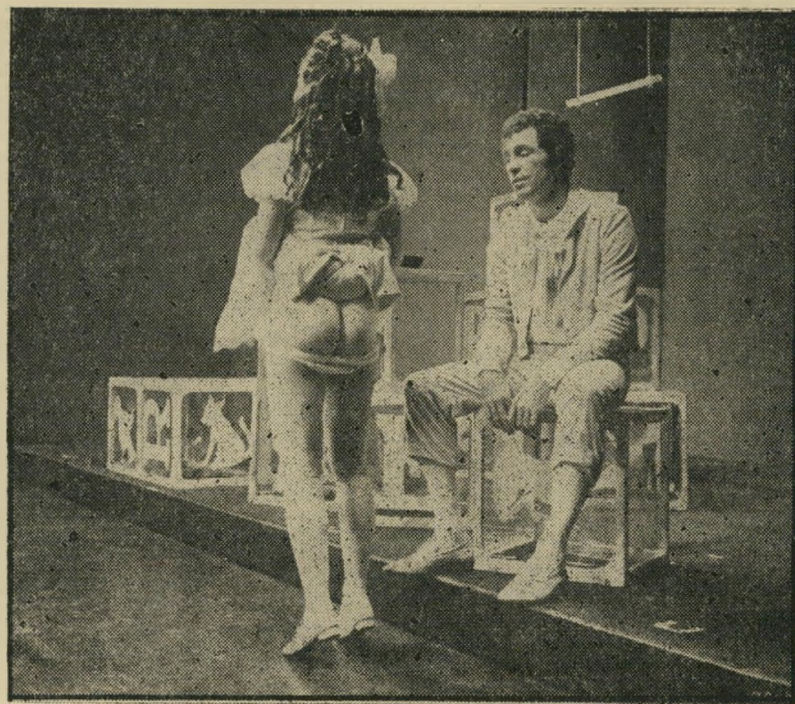
הסכים לסכן את תקארייה הסוליטית שלו למען האהבה. אלא שלא קוני סטיוונס, ולא הבמאי דייוויד לוואל (מאדאם איקס) ריץ, חודרים מתחת לעורה של הכוכבת, והסרט נשאר ברמה של רומן-מרשתות.

מערכון נוסף מוקדש לצביעות החברתי- תית, תוך תיאור מעשה אונס כושל בדי- רתירווקים ויקטוריאנית. במקום אחר, מיר צגת מעבדה לחקר המין נוסח מאסטרס וג'ונסון (יורשי קינסי באמריקה), שבה צריך זוג להזדווג כשאלקטרודות מחוברים לרוב לכל אברי גופם, להנצחת תגובותיהם האינטימיות. סער הדורות מתגלה בזוג גברים, אב ובנו, המשוחחים בניחותא: האב על שיפור הקרקע, והבן על שיפור המישגלים.

הפנטסיות המיניות הגבריות הן נושא לבדיחה אחרת, שבה הן מוצגות לראווה על מסכים, והפסבדו-חירות המינית של בני התקופה, זוכה בסגורקת במערכון על זוג מודרני, שבו האשה אינה חדלה — תוך כדי התעלסות — להדריך את הגבר מתי והיכן לעשות איך ומה, אבל אינה מסכימה להחליף את התפקידים.

על הצד הפיוטי, יש בסרט שני קטעי בלס, האחד בחיק הטבע, השני על הבמה, שניהם עשויים בטעם, ושניהם מעלים על נס את שלמותו של הגוף האנושי.

מפוריטניות למתירנות. האם זו פורנוגרפיה? אם מדובר בגופות עירור מים, אין כאן עירום נועז יותר מאשר בעלמה תוצרת שוודיה. אם מדובר בניבול-פה, דבר מן הנאמר כאן אינו גס יותר מידע הבשרים (שנכתב על-ידי ג'י סייפר בעיקבות וברוח הו כלכאתה). ואשר להשיחת-המידות, אין הסרט מגיע אפילו ל- קרסולי הגמד, אותה הפקה דנית וזלה,

— כקיצוץ איברים חיוניים, בישראל —

— הצנזור חתך —